Smerenia, supunerea

Să deschidem Sfânta Scriptură la Efeseni, capitolul 4, versetul 11-13 inclusiv. *„El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”* Amin.

În aceste versete, observăm planul lui Dumnezeu pentru noi, oamenii, și scopul pe care Îl are pentru noi. El a rânduit în biserică apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători pentru a ne desăvârși, astfel încât să ajungem la cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății Lui Hristos.

Vom încerca să studiem împreună o trăsătură de caracter a Domnului Isus pe care ar trebui să ne-o însușim și noi. Observăm că aceasta este o trăsătură dificil de însușit, dar vom vedea cum putem să ajungem la această trăsătură de caracter, care este de mare importanță pentru noi.

Vom citi mai întâi în 1 Corinteni, de la capitolul 1. Aici, Dumnezeu ne vorbește despre trăsăturile Domnului Isus, printre care se numără și trăsătura despre care vom discuta. Citim de la versetul 27 până la versetul 29 inclusiv: *„Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru că nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.”* Amin.

Dumnezeu a ales lucrurile nebune, slabe, josnice și disprețuite, iar una dintre acestea îl caracterizează și pe Domnul Isus și ar trebui să ne caracterizeze și pe noi. Vom studia astfel încât să înțelegem că trebuie să ajungem și noi la această însușire a Domnului Isus pe care El a avut-o.

Vom merge să citim în Zaharia, capitolul 9. Aici începe din versetul 9: *„Saltă de veselie, fiică a Sionului, strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului, iată că Împăratul tău vine la tine.” *Domnul Isus este descris ca fiind neprihănit și biruitor, dar și smerit, călare pe un mânz, conform versetului biblic: *„El este neprihanit și biruitor, smerit și călare pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.”* Amin.

În calitatea Sa de Împărat, Domnul Isus domnește peste oameni și îi stăpânește, iar supușii sunt sub autoritatea Sa. Cuvântul lui Dumnezeu înfățișează pe Domnul Isus ca fiind un Împărat smerit, o trăsătură pe care suntem îndemnați să o studiem și să ne-o însușim, având în vedere valoarea și importanța smereniei.

Pentru a înțelege mai bine, să definim smerenia: este vorba despre umilință și supunere. Deși în general împărații nu se supun altora, Domnul Isus este supus Tatălui ceresc. Smerenia este adesea privită de lume ca un lucru negativ, disprețuit și considerat un semn de slăbiciune.

Observăm că de la naștere, copiii tind să manifeste nesupunere, iar părinții depun eforturi considerabile pentru a-i educa în spiritul supunerii. De exemplu, un copil absorbit de joacă sau de lectura unei cărți poate să nu răspundă imediat chemării părintelui de a veni la masă sau de a îndeplini o sarcină, dacă nu a fost educat în acest sens.

Smerenia nu este valorizată în societate, dar în ochii lui Dumnezeu este o virtute esențială. Domnul Isus însuși este exemplul suprem de smerenie, așa cum reiese din profeția citată și din cuvintele Sale din Evanghelia după Matei, capitolul 11, versetele 28-29-30: *„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.”* Aceste cuvinte ne îndeamnă să căutăm refugiu în smerenia și odihna pe care numai El o poate oferi.*„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre, căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.”* Amin.

Când am citit aceste versete, poate nu le-am analizat cu suficientă atenție și le-am considerat separate. Am perceput jugul lui Hristos ca fiind o metaforă și am interpretat cuvântul *„smerit”* ca fiind distinct de ceea ce implică jugul. Dar ce reprezintă jugul? În mod tradițional, boii erau legați la jug pentru a nu se abate de la drum și pentru a fi ghidați. Jugul era folosit și pentru a controla și a îndruma animalele. *„Luați jugul Meu”* înseamnă că *Eu, înaintea Tatălui, m-am supus unui jug pentru a împlini voia Lui, nu pe a Mea*.

Aici intervine dificultatea noastră: când ni se cere să renunțăm la propria voință. Domnul Isus a avut discernământ, dar și-a supus discernământul voinței Tatălui. *„Eu sunt smerit.”* Ne putem gândi că, deși El este smerit, noi nu trebuie să fim la fel. Totuși, dacă dorim să fim ca El și să atingem plinătatea staturii Lui, trebuie să fim și noi smeriți cu inima.

Prin urmare, dacă acceptăm jugul supunerii și smereniei, acesta este benefic pentru noi. Și povara pe care o purtăm din cauza jugului devine ușoară. Când ne gândim la acest jug, dacă ne supunem în adunare, cum reacționăm? Cu groază, frică sau teamă, întrebându-ne ce ni se va întâmpla dacă acceptăm acest jug. Dar ce ne spune Domnul Isus? *„Luați jugul Meu”.* El ne îndeamnă să Îl acceptăm și să învățăm de la El, pentru că El este smerit.

Cuvântul lui Dumnezeu, în Faptele Apostolilor, capitolul 8, vorbește despre smerenia Domnului Isus. Trebuie să știm că definițiile smereniei din dicționare provin de la Dumnezeu, creatorul tuturor lucrurilor. El a definit smerenia, iar oamenii au adoptat această definiție, spunându-ne că a fi smerit înseamnă a fi umil și supus. În capitolul 8, versetul 33, citim prima parte.*„În smerenia Lui, judecata i-a fost luată.”* Aceasta este o provocare majoră pentru noi: să ne fie luată capacitatea de a judeca.

Trebuie să ne abținem de la a judeca și să ne lăsăm conduși de Domnul, pentru a înțelege ce trebuie să facem. Este esențial să continuăm să citim despre Domnul Isus, nu doar să vorbim despre El și să Îl lăudăm, ci să ne stabilim un obiectiv clar și să ne străduim să ajungem acolo. Când citim, ar trebui să o facem în scopul propriei noastre înțelegeri și creșteri.

În Epistola către Filipeni, ni se vorbește despre Domnul Isus. Cred că, după ce vom citi și vom reflecta asupra textului, ne vom da seama cât de dificil este să fim smeriți și care sunt

consecințele lipsei de smerenie. Citim din Filipeni 2, versetele 5, 6, 7 și 8: *„Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut că un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, s-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce. De aceea Dumnezeu l-a înălțat nespus de mult.”*

Vom citi și din scrierile lui Petru, pe care probabil vi le amintiți, că *„la vremea lui El să vă înalțe.”* În momentul stabilit de El, Domnul Isus a fost înălțat, dar înainte de aceasta, El a fost smerit. *„La înfățișare a fost găsit ca un om, s-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte.”*

S-a menționat mai devreme că inima cuiva a fost îndemnată de Domnul să asculte. Da, cu siguranță, de Domnul. Dar nu doar într-un sens general, ci în tot ceea ce Domnul poruncește. Când Domnul spune, *„Supuneți-vă mai marilor voștri”*, și aceasta este o poruncă a Domnului, nu o putem refuza, deoarece aceasta ar însemna nesupunere față de El. Trebuie să urmăm tot ceea ce Domnul poruncește. Continuând în Epistola către Filipeni, citim o promisiune din capitolul 3, versetele 20 și 21, pentru a o păstra în inimile noastre: *„Cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și îl va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a supune toate lucrurile.”* Amin.

Promisiunea este destinată celor care îmbrățișează starea noastră smerită, adică cei care sunt smeriți. Smerenia implică umilință și supunere, iar aceste calități trebuie cultivate. Domnul Isus a exemplificat supunerea în relația Sa cu Tatăl, nu doar prin smerenie, ci și prin supunere totală, un demers dificil pentru noi. Pentru a înțelege mai bine smerenia, ne îndreptăm către 1 Petru, unde Dumnezeu ne vorbește despre aceasta. Smerenia este cerută de la toți, indiferent de rolul în societate: copii, soții, femei și bărbați.

În 1 Petru, capitolul 5, versetele 5 și 6, citim: *„Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni și toți, în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca la vremea Lui El să vă înalțe.”* Aceste versete accentuează importanța smereniei și supunerii în relațiile noastre, menționând că Dumnezeu se opune mândriei, dar oferă har celor smeriți și supuși.

Apostolul Iacov, în capitolul 4, confirmă că Dumnezeu acordă har celor smeriți. Pentru a înțelege valoarea smereniei în ochii lui Dumnezeu, ne întoarcem la Psalmul 25, care ne arată că smerenia este o trăsătură de caracter a Domnului Isus și trebuie căutată ca o comoară prețioasă. Psalmul 25, versetul 9, spune: *„El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept”*, subliniind că Dumnezeu îi învață pe cei smeriți calea Sa.

Astfel, smerenia este esențială și trebuie să ne străduim să o atingem, să o avem în noi. Apostolul Petru ne îndeamnă să ne împodobim cu smerenie și să ne smerim sub mâna lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu oferă har și învățătură celor smeriți. David, în Psalmul 25, afirmă: *„El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept”*. Acest lucru ne arată că, prin smerenie, Dumnezeu

ne ajută să învățăm să umblăm în dreptatea Sa și să cunoaștem calea Lui.

În Psalmul 119, versetul 67, se reflectă asupra smereniei, spunând: *„Până ce am fost smerit, rătăceam. Dar acum păzesc cuvântul Tău.”* Acest verset subliniază importanța smereniei pentru a păstra cuvântul lui Dumnezeu. Versetul 71 continuă această idee, afirmând: *„Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduirile Tale.”* Aceste versete ne învață că smerenia este esențială pentru a înțelege și a învăța orânduirile lui Dumnezeu.

Este posibil să ne rugăm pentru smerenie, cerându-i lui Dumnezeu să ne învețe să fim smeriți, deoarece fără smerenie, rătăcim și nu păzim cuvântul Lui.

Supunerea este adesea disprețuită de lume, dar pentru copiii lui Dumnezeu, ea este o comoară de mare preț pe care trebuie să o căutăm. În Matei, capitolul 18, versetele 2-4, Domnul Isus ne învață despre valoarea smereniei, spunând: *„Adevărat vă spun că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.”* Amin.

Aceste învățături ne arată că smerenia este o condiție pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu și că trebuie să ne smerim pentru a fi mari în Împărăția cerurilor. Dumnezeu se opune celor mândri, dar oferă har celor smeriți. Întrebarea *cum adică smerit ca un copilaș? Ca acest copilaș?”* ne îndeamnă să reflectăm la exemplul de smerenie pe care Domnul Isus l-a oferit chemând un copil în mijlocul celorlalți. Acest copil, venind la chemare, ne învață despre ascultare și supunere, dar nu în sensul că ne-ar fura identitatea, ci mai degrabă ne îndeamnă să-L urmăm cu umilință.

Când ne îndreptăm atenția spre cartea lui Iosua, în capitolul 1, suntem invitați să medităm asupra supunerii bărbaților. Se pare că există o dilemă cu privire la locul supunerii în viața bărbatului, care este văzut ca fiind capul femeii și al familiei, și care trebuie să domine. Totuși, chiar și Domnul Isus, deși a fost împărat și domn, a arătat cum trebuie să ne supunem.

Referindu-ne la Iosua 1, versetele 16, 17 și 18, vedem un exemplu de supunere și ascultare: *„Ei au răspuns lui Iosua și au zis: ‘Vom face tot ce ne-ai poruncit și ne vom duce oriunde ne vei trimite. Te vom asculta în totul cum am ascultat pe Moise. Numai Domnul Dumnezeul tău să fie cu tine cum a fost cu Moise. Orice om care se va răzvrăti împotriva poruncii tale și care nu va asculta de tot ce îi vei porunci, să fie pedepsit cu moartea; întărește-te numai și îmbărbătează-te.’ Amin.”*

Aceste cuvinte pot părea stricte sau chiar dure în contextul actual, dar în vremea respectivă, ele reflectau o înțelegere comună a supunerii și a consecințelor nerespectării autorității. Tot poporul a exprimat această supunere față de Iosua, recunoscându-i autoritatea și urmându-l în mod unitar. În ciuda severității pedepsei menționate pentru nesupunere, aceasta subliniază importanța ascultării și a unității în cadrul bisericii.

Când Core și ceata lui, dacă vă aduceți aminte, pentru ce au fost pedepsiți acești oameni? Ei au înțeles că Dumnezeu este și cu ei, nu numai cu Moise. În biserică există o rânduială. Cine a făcut această rânduială? Dumnezeu. El l-a pus pe Moise, l-a pus pe Aaron și a stabilit o ordine.

Core și ceata lui au ieșit însă din această ordine. Să te supui orbește înseamnă să acționezi fără discernământ, ca și cum cineva ți-ar lua capacitatea de a gândi. Așa ne putem noi gândi când un om încearcă să controleze discernământul altora. Cum este privit Iosua? Ca omul lui Dumnezeu. Este așa privit? Da. *Numai Dumnezeu să rămână cu tine. Și noi mergem după tine.*

Să ne întoarcem și în Noul Testament să vedem dacă lucrurile stau similar și să ne cercetăm fiecare. Citim din 1 Corinteni, capitolul 4, versetele de la 14 la 17. *„Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă fac rușine, ci ca să vă sfătuiesc ca pe niște copii prea iubiți ai mei. Căci chiar dacă ați avea 10.000 de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți. Pentru că eu v-am născut în Hristos Isus prin Evanghelie. De aceea vă rog să călcați pe urmele mele. Pentru aceasta v-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte de felul meu de purtare în Hristos și de felul cum învăț eu pe oameni pretutindeni în toate bisericile.”* Aici ni se oferă un model de relaționare.

În versetul 14, Pavel spune: *„vă sfătuiesc ca pe niște copii preaiubiți ai mei”*. Chiar dacă ați avea 10.000 de învățători, învățătorii sunt prezenți și în biserică, nu-i așa?

Chiar dacă ați avea 10.000 de învățători, nu aveți mai mulți părinți. Să ne gândim la o ilustrație simplă, practică, terestră. Chiar dacă am avea 10.000 de învățători la școală, câți părinți avem? Doi: mama și tata. De cine trebuie să ascultăm? De mama și de tata, sau de învățători? Învățătorii sunt trecători. Dacă părinții decid să ne mute de la o școală la alta, învățătorul nu mai este acolo pentru a ne subordona.

Învățătorul este acolo pentru a ne învăța geografie, chimie, dar nu pentru a ne educa în sensul cel mai profund al cuvântului. Când mergem la școală și avem ora de geografie, profesorul ne învață despre munți, dealuri și ape, nu ne oferă educație spirituală. La matematică, nu primim lecții despre cum să trăim sau să nu mințim; aceste învățături vin de la părinți, pe care trebuie să-i ascultăm.

De aceea, ni se spune să călcăm pe urmele celor care ne-au precedat. În trupul lui Hristos, se stabilește o legătură între părinte și copii, iar noi îl urmăm în supunere.

În 1 Tesaloniceni, Capitolul 1, versetul 6, găsim cuvintele apostolului Pavel, care se regăsesc și în Corinteni, capitolul 11. În Tesaloniceni, Pavel spune: *„Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului, pentru cât ați primit Cuvântul în multe necazuri cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt.”* Amin.

Acesta este un exemplu de împlinire a îndemnului de a călca pe urmele sale și ale Domnului. Dacă Pavel ne învață să trăim în smerenie, atunci el însuși a fost smerit. În 1 Corinteni 11, el spune: *„călcați pe urmele mele”*, arătând că el însuși a urmat exemplul Domnului Isus.

În continuare, ne vom referi la Iosua. În Cartea lui Iosua, poporul îi spune: *„vom face tot ce ne vei porunci.”* În Capitolul 3, versetele de la 4 la 6, citim: *„Cu privire la voi avem încredere în Domnul că faceți și veți face ce vă poruncim.”* Aceasta arată încrederea în supunerea și ascultarea poporului.

În final, versetul: *„Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos”* subliniază dorința ca inimile să fie îndreptate spre iubirea divină și răbdarea exemplificată de Hristos. În numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraților, să vă depărtați de orice frate care trăiește în neorânduială și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi. Amin.

Avem încredere în Domnul că faceți și veți face ce vă poruncim. A porunci înseamnă mai mult decât a sfătui sau a îndemna; este un act de autoritate. Avem încrederea că veți face ce vă poruncim, sau că veți păzi cuvântul nostru.

Apoi, numele Domnului nostru Isus Hristos este invocat când vă poruncim, fraților. Astăzi, nu se mai folosește expresia *„vă poruncesc”*, dar este important să înțelegem ce implică o poruncă. Când cineva poruncește, este așteptat să fie ascultat. *„Călcați pe urmele mele. Fiți ascultători mai marilor voștri.”* Se pune întrebarea dacă Pavel era mai marele lor și dacă avea autoritatea de a porunci, ceea ce, în context, pare că putea.

Vom explora mai departe această învățătură. Dacă răsfoim paginile Scripturii, ajungem la epistola către Timotei. Ne întrebăm de ce supunerea și smerenia par să fie atât de îndepărtate de noi, poate pentru că practicile din adunare care cultivă aceste virtuți nu mai sunt prezente. *„Să știi cum să te porți în casa lui Dumnezeu,”* îi spune Pavel lui Timotei, *„căci mare este taina evlaviei.”*

Citind de la capitolul 1, versetul 1 până la versetul 3, vedem că Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin porunca lui Dumnezeu Mântuitorul și a Domnului Isus Hristos, nădejdea noastră, se adresează lui Timotei, adevăratul său copil în credință, dorindu-i har, îndurare și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Hristos Isus Domnul nostru. Îi cere lui Timotei, la plecarea sa în Macedonia, să rămână în Efes pentru a porunci unora să nu învețe pe alții altă învățătură.

Pavel se adresează lui Timotei, adevăratul său copil în credință, și îi poruncește, dar în același timp îl și roagă să rămână în Efes pentru a porunci altora să nu predice învățături greșite. A porunci înseamnă a exercita autoritatea, nu doar a sfătui sau a îndemna. O poruncă are sens doar dacă există supunere; altfel, ea nu își atinge scopul. Este esențial să reflectăm cu atenție la această regulă.

Am întâlnit de-a lungul vieții multe persoane care afirmă că se supun doar lui Dumnezeu. Este o declarație care necesită discernământ, deoarece supunerea față de autoritățile stabilite de Dumnezeu poate fi, de asemenea, o formă de supunere față de El. Timotei se confrunta cu o dilemă: dacă oamenii din Efes i-ar fi spus *„Noi nu ne supunem ție, noi numai lui Dumnezeu ne supunem”*, el totuși avea autoritatea să le poruncească, conform învățăturilor apostolului Pavel. Pavel îi scrie lui Timotei în versetul 18: *„Porunca pe care ți-o dau, fiule Timotei, după proorociile făcute mai înainte despre tine, este ca prin ele să te lupți lupta cea bună și să păstrezi credința și un cuget curat, pe care unii l-au pierdut și au căzut din credința adevărată.”* Această relație dintre Pavel și Timotei, descrisă ca una de tată către copil, sugerează necesitatea smereniei în relațiile noastre.

Este important să ne împodobim cu smerenie în toate relațiile noastre, așa cum este exemplificat de Domnul Isus. Smerenia este esențială pentru a urma exemplul lui Isus, iar fără dorința de a fi smeriți și supuși, nu putem pretinde că dorim să fim ca El. În capitolul 5, versetul 7, ni se poruncește: *„Poruncește și aceste lucruri ca să fie fără vină.”* Aceasta subliniază importanța ascultării în cadrul adunării.

În capitolul 4, versetul 11, Pavel îi spune lui Timotei: *„Poruncește și învață aceste lucruri. Nimeni să nu îți disprețuiască tinerețea.”* Acesta este un îndemn pentru Timotei să fie ferm în învățătura sa, indiferent de vârstă, și să nu permită ca tinerețea să fie un motiv de dispreț.

În concluzie, este esențial să învățăm smerenia și să ne împodobim cu ea, să căutăm și să ne bucurăm de ocaziile de a fi smeriți și supuși. În scrisoarea către Filimon, versetele 8-10, Pavel exprimă această atitudine: *„De aceea, măcar că am toată slobozenia în Hristos să-ți poruncesc ce trebuie să faci, vreau mai degrabă să-ți fac o rugăminte în numele dragostei.”* Aceasta arată că, deși avea autoritatea să poruncească, Pavel alege să facă o rugăminte, demonstrând smerenie și dragoste.

Eu, bătrânul Pavel, acum și întemnițat pentru Hristos Isus, te rog pentru copilul meu Onesim, pe care l-am născut în lanțurile mele. Versetul 8 ne interesează foarte mult: *„Măcar că am toată slobozenia în Hristos să-ți poruncesc ce trebuie să faci.”* Cine era Filimon? Cine era Pavel? Pavel avea autoritatea spirituală și slobozenia în Hristos să-i poruncească lui Filimon, deoarece Filimon era unul dintre convertiții săi.

Părinții au, de asemenea, autoritatea să și poruncească copiilor, ceea ce este necesar pentru a evita un dezastru în creșterea acestora. Citim și versetul 21: *„Ți-am scris bizuit pe ascultarea ta și știu că vei face chiar mai mult decât îți zic.” *Amin. Această scrisoare a Apostolului Pavel către Filimon nu a fost scrisă la întâmplare, ci cu încrederea în ascultarea lui Filimon. Trebuie să fim ascultători în adunare, să ne amintim de smerenia Domnului Isus și să fim smeriți pentru ca la vremea potrivită El să ne înalțe. În Efeseni 5:21, smerenia este subliniată ca fiind esențială pentru învățarea supunerii: *„Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos.”*

Acest verset se adresează atât bărbaților, cât și femeilor, îndemnându-i să se supună unii altora în frica lui Hristos. Bărbaților li se spune să-și iubească nevestele așa cum Hristos a iubit biserica și S-a dat pe Sine pentru ea. Amin.

Reflectând asupra unui anumit verset, putem să-l înțelegem mai bine dacă ne gândim la trupul uman. În trupul uman, mădularele sunt interconectate și funcționează împreună; de exemplu, rinichii filtrează substanțele din sânge, iar pancreasul, stomacul și inima își îndeplinesc fiecare rolul lor pentru binele întregului organism.

În mod similar, dacă talpa sau degetele nu ar răspunde la comenzi, am întâmpina dificultăți în mers. În mod normal, când suntem sănătoși și nu suferim de paralizie, mădularele sunt supuse unele altora, lucru care ne permite să ne deplasăm. În aceeași manieră, ar trebui să fim supuși unii altora în frica lui Hristos, contribuind la creșterea comună.

„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului.” Această cerință este dificilă, la fel cum este dificil pentru bărbați să fie supuși în adunare. În contextul familial, unde femeile și bărbații împărtășesc responsabilități, cum ar fi gătitul, supunerea poate fi o provocare. Totuși, supunerea este esențială pentru creșterea spirituală, așa cum Domnul Isus a fost supus Tatălui ceresc. Dumnezeu oferă har și învățătură celor smeriți, în timp ce se opune celor mândri. În Deuteronom, este menționat că cei care nu ascultă din mândrie trebuie să fie pedepsiți sever: *„Depărtează răul din mijlocul poporului, ca poporul să se teamă și să nu se îngâmfe.”*

În aceeași manieră în care biserica este supusă lui Hristos, nevestele trebuie să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Această supunere este adesea privită ca fiind degradantă, ca și cum ar lua identitatea sau discernământul unei persoane, împiedicând-o să ia decizii. Totuși, este important să ne amintim că aceste învățături sunt adresate bisericilor și trebuie înțelese în contextul lor spiritual.

În Coloseni, capitolul 3, sunt prezentate epistole pentru biserici, care ne îndeamnă să ne amintim de aceste principii și să le aplicăm în viața noastră de credință. Apostolul Pavel a scris Bisericilor din Efes și Colose pentru a le îndruma în modul în care trebuiau să trăiască. În versetul 18, el oferă instrucțiuni specifice diferitelor categorii de persoane: *„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine în Domnul. Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele. Copii, ascultați de părinții voștri în toate lucrurile, căci acest lucru este plăcut înaintea Domnului. Părinților, nu întărâtați pe copiii voștri la mânie, ca să nu-și piardă nădejdea. Robilor, ascultați în toate lucrurile pe stăpânii voștri pământești, nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă, ca unii care se tem de Domnul. Orice faceți, faceți din toată inima, ca pentru Domnul, și nu pentru oameni.”* Amin.

Aceste categorii includ femei, soți, copii și robi. În contextul modern, termenul *„robi”* poate fi înțeles ca referindu-se la angajați. În Efeseni 6:5-8, Pavel continuă să vorbească despre relația dintre robi și stăpânii lor: *„Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești cu frică și cutremur, în curăție de inimă, ca de Hristos; slujiți-le nu numai când sunteți sub ochii lor, ca unii care vor să placă oamenilor, ci ca robi ai lui Hristos, care fac voia lui Dumnezeu din inimă.”* Amin.

În Filipeni, capitolul 2, Pavel discută despre importanța supunerii, care este considerată de mare valoare. El sugerează că supunerea aduce odihnă sufletelor și că lipsa acesteia duce la tulburare. Capitolul 2, versetul 3, spune: *„Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.”* Amin.

Pavel subliniază că supunerea nu trebuie să fie limitată doar la cei în poziții de autoritate, ci trebuie să fie practicată în umilință și respect reciproc. El îndeamnă fiecare persoană să privească pe celălalt ca fiind mai presus de sine și să se supună unii altora în frica Domnului.

Aceasta este o temă pe care Hristos a abordat-o în Noul Testament. Să fim supuși unii altora nu este un lucru ușor, dar este ceea ce Domnul Isus ne îndeamnă să facem. *„Fiți supuși unii altora în frica Lui Hristos”* este un apel la umilință și la recunoașterea nevoii de a ne pune pe noi înșine în slujba celorlalți. Versetul 45 ne îndeamnă să ne îndreptăm atenția nu doar spre

propriul folos, ci și spre binele celorlalți: *„fiecare dintre voi să se uite nu la folosul lui, ci și la folosul altora.”* Aceasta este mentalitatea pe care a avut-o și Hristos Isus, pe care suntem chemați să o împărtășim.

Când ne gândim la supunere, trebuie să ne gândim la o uzină unde lucrăm într-o echipă mare; fiecare contribuie la un obiectiv comun. În același mod, construcția chipului lui Hristos în noi necesită supunere. Fără aceasta, nu putem construi. Supunerea este adesea privită cu dispreț de oameni, ca și cum ar fi ceva josnic sau ca și cum ar fura identitatea cuiva. Dar să avem un părinte spiritual care ne călăuzește în adevăr nu înseamnă că nu mai putem gândi.

„Smeriți-vă sub mâna tare a lui Dumnezeu” este un îndemn din cuvântul lui Dumnezeu care ne arată că supunerea este o parte esențială a credinței noastre. În *Evrei 13:17*, ni se spune: *„Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală pentru ele, pentru ca să poată face lucrurile acestea cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu ar fi de niciun folos.”* Acest verset subliniază importanța supunerii față de cei care ne conduc spiritual, pentru că ei sunt responsabili pentru sufletele noastre.

Supunerea față de Dumnezeu și față de părinții noștri spirituali nu trebuie să fie văzută ca o pierdere a identității, ci ca o cale de a ne apropia de Domnul Isus și de a ne forma după chipul Lui. Mai marele nostru, părintele nostru spiritual, este chemat să ne conducă spre Isus și să ne ajute să ne dezvoltăm spiritual.

Este sarcina lui, și noi ar trebui să fim deschiși la această călăuzire. Ne întrebăm dacă ne ajută la ceva să nu-L lăsăm pe Isus în viața noastră. Să ne îndreptăm atenția către Cuvântul Lui Dumnezeu pentru a înțelege ce spune despre nesupunere și să reflectăm asupra gradului nostru de supunere, cât de mult ne dorim să fim supuși și dacă acest lucru reprezintă o valoare importantă pentru noi. Dacă până acum nu a fost așa, să hotărâm să facem din supunere o prioritate, deoarece numai prin aceasta putem crește spiritual și dobândi Chipul lui Hristos în noi. El a fost exemplul suprem de smerenie.

Ne spune in Tit capitolul 1, versetul 10, că este adevărat că există mulți nesupuși, în special printre cei tăiați împrejur, care sunt plini de vorbe goale și amăgitori. *Versetul 16* ne arată consecințele nesupunerii și cum îi vede Dumnezeu pe cei nesupuși: ei se opun Lui, se laudă că îl cunosc pe Dumnezeu, dar prin faptele lor îl tăgăduiesc, fiind o scârbă, nesupuși și netrebnici pentru orice faptă bună. Amin.

Când nu ne supunem soților ca soții, fraților ca frați sau superiorilor noștri, prin faptele noastre îl tăgăduim pe Dumnezeu, chiar dacă afirmăm că îl cunoaștem. Dumnezeu ne consideră respingători, nesupuși și inutili pentru orice faptă bună, deoarece nesupunerea ne împiedică să facem lucruri bune. Să cerem ajutorul Domnului pentru a înțelege aceste lucruri.

Nu ne limităm doar la această perspectivă. Subiectul supunerii și față de cine trebuie să ne supunem este mult mai amplu și nu avem timp să îl abordăm acum în detaliu. Să ne concentrăm pe ceea ce am învățat și pe responsabilitatea care ne revine: să fim supuși Domnului și celor pe care El i-a pus să ne conducă. Amin.

Sursa: *Smerenia, supunerea* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/smerenia-supunerea